

den fackkunskap, som till äfventyrs står hvart och ett till buds, och dy-medelst skolan utöfva den välsignelserika verksamhet ibland vårt folk, som man har rätt att fordra i ersättning för de stora uppoffringar, som göras för densamma af såväl staten som den enskilde samhällsmedlemmen.

Med anledning af hvad ofvan blifvit sagdt, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade till Kongl. Maj:t ingå med underdånig skrifvelse, att Kongl. Maj:t täcktes för Riksdagen framlägga förslag derom, att skolråden skola vara förpligtigade att lemna den lärare eller lärarinna, som förestår en skola, tillfälle att yttra sig i skolan vidkommande pedagogiska frågor, och att en sådan lärare eller lärarinna må ega rätt att till skolrådet göra hemställan i dylika ärenden.

Stockholm den 26 januari 1891.

Aug. Pettersson,

fr. Stockholms län.

N:o 59.

Af herr **J. Sjöberg**, om ändring i 10 § af förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875.

7 § i kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875 stadgar, att, när lagfart sökes, förre egarens laga åtkomst skall styrkas och i protokollet tecknas, och att, innan förre egarens åtkomst blifvit styrkt, den sökta lagfarten ej må, utom i vissa fall, beviljas; och 10 § i samma förordning innehåller, att, derest lagfartsansökningen förklarats hvilande till följd af hinder, hvarom i 7 § förmäles, kungörelse derom skall af rätten utfärdas, om sökanden det önskar. Och varder

ej, säges vidare i § 10, efter det genom sökandens försorg nämnda kungörelse tre gånger, minst en månad mellan hvarje gång, blifvit såväl införd i allmänna tidningar som ock, när fråga är om egendom å landet, uppläst i tingslagets kyrkor, klander å fånget instämndt samt i rättens lagfartsprotokoll antecknadtt inom tio år efter sista kungörandet, och förekommer ej eljest anledning, att annan eger bättre rätt till egendomen, då må den omständigheten, att förre egarens åtkomst ej styrkes, icke vidare utgöra hinder för lagfartens beviljande, der det visas, att sökanden eller hans rättsinnehafvare oafbrutet under nämnda tio år varit i mantals- och skattskrifningslängd upptagna såsom egare till fastigheten.

Denna långa tid, hvarunder lagfartsansökning sålunda skall vara hvilande, har visat sig medföra högst beaktansvärda olägenheter. Det är t. ex. icke möjligt för köparen af fastigheten att i sådant fall kunna erhålla in-teckning i densamma, förrän öfver tio år efter köpet förflutit, och det torde icke heller lämpligen af säljaren kunna ifrågasättas att af köparen erhålla köpeskilling för fastigheten, förrän det visat sig, att köparen verkligen blifvit egare till densamma. Dessa svårigheter, hvilka väl i allmänhet i ty fall inträffa, framträda synnerligast i sådana fall, der egaren affidit och sterbhusdelegarne afytttrat fastigheten, vid hvilka i följd deraf boets utredning till synnerligt men för sterbhusdelegarne oskäligt fördröjes.

Något verkligt behof af så lång tid för erhållande i omnämnda fallet af lagfart, som nu är stadgadt, förefinnes icke heller mig veterligen. Den kan och bör således utan någon olägenhet förkortas, och jag tager mig därför friheten vördsamt förseslä,

att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring af § 10 kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875, att deri på två ställen förekommande orden »tio år» måtte å båda ställena utbytas mot orden »fem år».

Stockholm den 26 januari 1891.

Joh. Sjöberg.